

3 op 3

POSTMODERNE DANS VOOR IEDEREEN VANAF ZES JAAR.

“Ofwel spelen we dominoblokjes. Ofwel dieren. Ofwel kruipen we in een doos.”

Interview met Tuur Marinus

door Filip Bilsen van fABULEUS

Het lag enigszins voor de hand dat de makers van Busy Rocks na hun opleiding aan P.A.R.T.S. (de dansopleiding van Anne Teresa De Keersmaeker) hun weg zouden zoeken naar de dansfestivals en de kunstencentra. Verrassend genoeg bleek hun werk niet alleen bij de vertrouwde dansliefhebbers aan te slaan. Ook zesjarigen bleken als een blok te vallen voor hun absurde gedol met de release techniek. Met 3 op 3 richtten ze zich bewust op kinderen én volwassenen. 3 op 3, dat zijn drie dansers in drie even verdienstelijke als geestige pogingen om vat te krijgen op de essentie van dans.

Tuur Marinus (één van de makers van Busy Rocks): Je ziet drie dansers die iets proberen te bereiken dat onmogelijk is. Ze proberen de *pure beweging* te vatten. Beweging die niks wil uitdrukken. Beweging zonder wil, zonder gevoelens. Maar zelfs als je niks wil uitdrukken, druk je toch nog iets uit. Er ontstaat altijd een soort verhaal, doordat je als toeschouwer verbanden legt. Hoe extremer wij ons wijden aan ons onderzoek, hoe meer je de absurditeit ziet van onze pogingen. Daarin zit ook de humor van het stuk.

fABULEUS: Waar komt het ideaal van de pure beweging eigenlijk vandaan?

Tuur: Het is iets dat samenhangt met het ontstaan van de moderne kunst. In alle kunsttakken zijn kunstenaars op een bepaald moment op zoek gegaan naar de essentie van hun medium. Wat is specifiek voor schilderkunst, voor muziek, voor dans? Ze zochten naar een soort puurheid, weg van alle referenties, van emoties, van verhaallijnen. Bij dans begin je dan onderzoek te doen naar alle manieren waarop een lichaam in beweging gezet kan worden en hoe lichamen ten opzichte van elkaar bewegen.

fABULEUS: “Het lijkt me ook iets waar je tijdens een dansopleiding doorheen moet: terug naar de basis van beweging

Tuur: Ja. Toen ik op P.A.R.T.S. zat, was *releasetechniek* de belangrijkste techniek die we aangeleerd kregen. Daarin draait alles om het *momentum* of de zwaartekracht. Zolang een bepaald lichaamsdeel niet plat op de grond ligt en dus een zekere hoogte heeft, kan je het in beweging zetten door het los te laten.

fABULEUS: Pure fysica dus.

Tuur: Ja. Dat heeft dus niets te maken met het uitdrukken van emotie.

fABULEUS: 3 op 3 is een drieluik. Kan je iets vertellen over de ontstaansgeschiedenis van de drie blokjes?

Tuur: *Keeping busy* is een fragment uit ons afstudeertrio aan P.A.R.T.S. Het is een stuk waarin we de releasetechniek tot in het absurde doortrokken. We zetten elkaar in beweging door als dominosteentjes tegen elkaar te botsen.

fABULEUS: Was dat dan een soort kritiek op jullie opleiding?

Tuur: Nee. Of toch niet alleen dat. Iedereen zag wel dat het een absurde versie was van de danstechniek die we vier jaar lang hadden moeten studeren, maar die techniek was eerder een inspiratiebron dan een bron van sarcasme.

fABULEUS: Was het stuk grappig bedoeld of probeerden jullie de techniek zo serieus mogelijk toe te passen?

Tuur: Alletwee. De drive was het verlangen om een humoristisch stuk te maken, maar het kon alleen werken als we heel secuur met de techniek omgingen. **Hoe strakker, hoe grappiger.**

fABULEUS: Keeping busy is één grote kettingreactie van bewegingen. Klopt het ook echt allemaal, fysisch gezien? Of moet je soms oefenen?

Tuur: Het is constant oefelen. Het is echt make-believe. We willen de beweging onderling gaande houden. Maar puur fysiek kan dat niet, omdat we maar met drie zijn. Als je valt, moet je dus een manier zien te vinden om niet plat op de grond terecht te komen, zodat er beweging in het spel blijft. Daar zit ook de humor in: iedereen ziet meteen dat het niet echt is, maar **we doen enorm ons best om het zo echt mogelijk te doen lijken.**

fABULEUS: Over naar het tweede trio, *Minimal animals*.

Tuur: De inspiratie van dat fragment komt van de beroemde fotoreeksen van Edward Muybridge, een Engelse fotograaf die vlak voor de uitvinding van de film galopperende paarden en allerlei andere bewegende dieren fotografeerde. Per toeval kwamen we tijdens een repetitie tot een opstelling waarin twee dansers door enorme tegendruk een derde danser in de lucht konden duwen. Daardoor kon de middelste danser beginnen lopen als een mens of galopperen als een paard of springen als een kat en tegelijkertijd toch ter plaatse blijven. Dan zijn we gaan onderzoeken welke dieren we allemaal op deze manier konden imiteren. Ook dit is een **studie van de beweging**, maar het is nog minder geloofwaardig dan de dominoblokjes, omdat je in een eerste oogopslag al ziet dat we geen kat of hond of paard zijn. Maar door de ernst waarmee we het doen, heb je wel het gevoel dat je naar een experiment in een laboratorium zit te kijken.

fABULEUS: En het derde blokje?

Tuur: *Dancing blocks* is geïnspireerd op de afstudeervoorstelling *Skinsidout* van Benjamin Vandewalle die ook op P.A.R.T.S. zat. Op een bepaald moment kroop hij in een witte kartonnen doos en begon daarin te bewegen. Wij vonden dat zo'n tof **bewegingsmateriaal** dat we gevraagd hebben of we het mochten herwerken tot een trio.

fABULEUS: Je vertelde eens dat je in die doos opnieuw het plezier ontdekte van zogenaamde choreografentrucjes. Hoe komt dat?

Tuur: Op P.A.R.T.S. krijg je een hele trukendoos mee met alle mogelijke manieren om beweging te benaderen: muzikaal, ritmisch, ruimtelijk... Maar op een of andere manier is het moeilijk om die trukendoos zomaar boven te halen tijdens een creatie. Alsof er een soort gène is om in de voetsporen te treden van de leraars op P.A.R.T.S. Maar verstopt in die abstracte, witte doos voelt het opeens OK om met die technieken aan de slag te gaan.

fABULEUS: Dat overbewust zijn van jezelf als maker lijkt me een lastig gevolg van een kunstopleiding.

Tuur: Ja, je oorspronkelijk *banale* drive wordt op zoveel verschillende manieren bevraagd en je krijgt zoveel informatie, dat je op een bepaald moment niet meer zo goed weet wat je ermee moet aanvangen.

fABULEUS: Het woord *dancer's block* is hier op zijn plaats.

Tuur: Inderdaad. En dan kan het bevrijdend werken om in een witte doos te kruipen en alle *taboetechnieken* vrolijk ter hand te nemen.

fABULEUS: Back to basics.

Tuur: Ja, maar tegelijkertijd zetten we ook een stap vooruit. In het beste geval is die strijd op een of andere manier zichtbaar in ons werk – zeker voor mensen die door hetzelfde gegaan zijn – maar we zijn er op een creatieve manier mee omgegaan.

fABULEUS: Al die referenties zullen herkenbaar zijn voor dansers of ervaren dansliefhebbers, maar waarom werken jullie stukken ook voor kinderen?

Tuur: Kinderen herkennen die referenties naar de releasedans en de postmoderne dans niet, maar zij vinden het spel gewoon leuk. En ze beginnen het na de voorstelling meteen na te doen. Je hebt de verwijzingen naar de danstraditie dus niet nodig als toeschouwer. Er zit geen verhaal in de voorstelling, maar wat we doen is heel concreet. **Ofwel spelen we dominoblokjes. Ofwel dieren. Ofwel kruipen we in een doos.** Kinderen snappen dat meteen.